

HEMOR-ROJDER

UTDRYKAS SNABBT.

"Jag led i årtal av invärtes hemorrojder," säger Mrs. W. Hughes, Hochelaga St., Montreal.

"Värk, förlust av styrka och lidande, var min dagliga lott till dess att jag fick kännedom om Zam-Buk. Jag vet nu, att det icke finns någon medicin som kan likställas med denna förträffliga växtsalva. Alderstund den befrädd mig från mitt lidande att göra Zam-Buk känd för alla lidande. 50c per ask.

Bortdriver värk som genom magi.

NATURENS ORT BALSAM.

Några studentminnen.
(Forts. fr. sid. 5.)

—Freds vad jag har hört, kära du, men så har man ju lärt oretveta så rare, som varje dag är skitliga med de evinnerliga läkarna. Det är ju bara att åbera föreläsningarna och göra sina anteckningar. När man så är hägsad kan man ju slusa och tentera i de ämnena, man har lust för.

—Men hör du, hur tror du det skall gå med rummet för terminen? Vi komma inte fram förstås vid tiotiden i kvällen, och såvaren på ankommen, som vi sätter in i läsa, så vi inte förrän i morgon vid tiotiden, om det nu blir några.

—Vi ta naturligtvis in på ett hotell. Vad snarast? Man har ju visserligen en stor festlighet därnere för närvarande, och staden är full med gäster från alla håll och kanter, men ett hotellrum finnes ju alltid att få tag på. Ta det lugnt och visa dig lite grön. Säg du inte, hur de där gamla studenterna tittade på oss och skrattade? Inte så vi gröna ut, inte, du?

—Prata ingen smörja. Skall det vara ett blott?

Så förflyta timmarna snart. Tågombiet i en bondhåll. —Nånnu ett par stationer ännu förbi, så är vi på järnvägsstationen —man ser så tydligt, att det är en framman, som blott det feta skäset kan frambringa —med en väldig rost skricker: "Lo R. på stationen!"

Våra ynglingar låta reda på sitt plock och pack. Staden dyker upp ur höstskogen; lamporna på gatorna brinna med ett solmigt sken. Med ett ryck stannar tåget.

—Var i fridens namn är stationen? Ah, det var en ljuvlig bondhåll. Har du sett ett sådant stationshus förut?

Det var verkligen ett litet och e-ländigt stationshus, som ländsmåttan den bestod sig med. Och allt i staden betänns vara efter samma mått och åttok. Gatorna, på ett par andrag, var, nor tränga och krokiga. Gatabelystningen var dålig, husen snäva och ålderdomliga. Men vad gjorde det, när man så småningom vant sig därvid? Då skedde man den stämning, som lag över de gamla krogarna med de beryktade "studentkrogarna", matsalarna och kaféerna. Det ordhundliga eftermiddagskaffet intogs. Ja, vilken lundstund har sig icke att tycka om och varda den gamla hederliga staden, där man tycker sig vara förflyttad ett århundrade tillbaka i tiden? Allt så moderna tidens jakten och oro synas där liksom vara bannist, ett valgrändat lund i en rådjurs värld, precis som det bör vara i en stad med en befolkning till största delen bestående av studenter.

—som i studentkrogarna mätta och bibringade sig en svåraktig lärdom eller i Carolinas dystra lärosalar lyssna till Visbetens stundom allt annat än lättbegripliga tal! —Hm.

Alldeles i närheten av stationshuset ligger stadens största hotell. En stundig ström av människor drog denna kväll ut och in genom väggörrarna, som förde in till de små, upplysta salar. Detta hotell är en av de moderna byggnader, vilka bilda en slående kontrast till de kringliggande små husen, vilka uppstigit kring den väldiga Lundadomen, byggd för mer än 500 år sedan. Våra studenter, belästade med ett väldigt genplock, tveka att betgva sig fram till hotellens ingång. Visserligen hade de fört borti i lika eleganta hotell, men då hade dessa närmast varit med sin omgivning. Det här bröt på ett så fräppant sätt av mot hela den kringliggande ramen, att de kände på sig, att de borde söka ett annat. Oberäkneliga sattes de sig på en soffa i den lilla parken utanför hotellet.

—Vi vänta en liten stund, till re-rendestörmen tagit in riktigt, sedan gå vi fram. Du vet, att det är så o-

revligt med all den här pepäcksmor-jas göra ett litet där.

—Ja det är ju inte roligt att bli bespöad, så vi kunna ju vänta en stund till.

Om ett par-minuter togo de så smått skär och drog upp för hotellets yttertrappa mot ingången. Den föregående av dem ber att den röd-svartade portieren om ett rum med två bäddar.

—Beklagat, men det sista rummet gick alldeles nysa. Jag betvivlar, att herrarna kunna skaffa något på ett hotell här i staden. Som herrarna vet firar man ju... jubileet nu, och staden är uppfylld av främlingar.

—Jo, det var ju så, sade en av de våra, då de väl kommit ut på gatan igen. "Inte kunde man drömt om att bli mottagen på det här sättet."

—Jag såg ett annat hotell, mitt emot på andra sidan gatan. Järnvägs-hotellet. Tag penalerna, så ramlar vi på dit. —Sigt och gjort. Om en stund fanns vi dem samtalande med en annan hotelljärnare, som gör klart för dem, att inte en skrubben ens finns att uppbirga.

Klockan är nu över elva.

—Det finns här ett hotell till här i staden, G-hotellet, men det är sådant, att jag ej vill rekommendera det åt herrarna. Och för övrigt tror jag, att alla rummen är uthyrda där med. — Ett telefonbad ditt bekräftade förhållandet.

Så befina de sig åter på gatan. Livsmotet har sjunkit åttakiliga grader. Efter ett vidlyftigt resonemang till och till, varunder alla skänningar på det hemskaste fördomen och önska dit peppar växer, rådföras till slut en ordningens upprätthållare, om han icke vet av en plats, där de två studenterna kunde få taga in. —Det är en omfångrik person, en sådan, som blott behöver visa sig vid en eventuell gaturavfall för att genast komma alla orosfästare att känna sig utslutna, och åstadkomma att de skyndsammast draga sina färde. Han är klädd en stramt åttakiliga uniform och står med en såväl. Det enda rådet, han har att ge våra studenter är, att de taga till till Malmö och ligga där över natten.

Men den kvällen syntes det, som om allt ont sammanvarit, sig mot våra studenter. Det sista tåget till Malmö hade nys gått.

Nya hemiska uttjälter.

Så dyker en taxi-chaufför fram. Han har en lång stund betraktat de uppretade ynglingarna med det väldiga bagaget. Han vädrar ro och dyker som sagt fram.

—Vad kostar en bilresa till Malmö? —Aderton kronor, herrarna. Vi kan vara där om tre kvart. —Fanns det något annat ställe att ta in på här i närheten? —Jag kan höra er till Delby gästgästgård. 15 kronor, en gammal fin plats. —Det finns skett rum. Det blev affär. Och då bilen far fram genom stadens krokiga kullerstensbelagda gator har redan en av de våra ljuvliga insomnat. Den gamla forden stånkar och rister, skramlar och bullrar, men kandidaten sover den oskyldiges sömn.

Om en halvtimme stannat bilen framför en byggnad. Inte ett ljus är tänd i hela huset. Chauffören bultar på. Sista och tillgilla sitta hans passagerare kvar i ekipaget. Inget svar på knäckningarna. —Han står här, vad som står på. Då man fått klart för sig, vad det är fråga om, ber man honom dra så långt vägen räkter. In-te ett rum ledigt. Fingret slänges i en gammal, Rullgardinen dras för, och snart "sover hela huset" i en djup sömn.

—Naturligtvis hade de rum, men sådana är skänkarna mot svenskar. Du ska få se, hur sant det är.

Kör tillbaka till staden! —Det var ett trist återgå. Över midnatt.

Frånkomna till staden försöker chauffören knucka upp några bekanta; överallt avslag, beledsaga av mer eller mindre fela ord.

—Nu har jag bordet en annan utväg än att köra kandidaterna till —polisstationen. Hoppas man tar emot herrarna.

Men är allt för slö att kunna prote-stera. Jojo, att första natten få hamna på polisstationen. Det var väl tilligt börjat.

Män lastas av, ser upp. En grå ålderdomlig byggnad framför ett lika ålderdomligt torg. "Polisstation" stod att läsa på ett rödfärgat "lykt-skåp". Ingången för ned till källaren. Våra komma så till en stor sal, i vars mitt finnes ett väldigt bord. På väggarna hänga sablar, poliskaskar och uniformspersedär. Här och där porträtt av ordningens upprätthållare i grup-por.

En väldig inventionssoffa tilldrar sig av lätt förståeliga skäl kandidaternas uppmärksamhet. Inifrån närmastande rum höres ljudliga samröringar.

Dörren står på glänt, och då våra vännar kika till, se de den vakthavande(?) poliskonstapeln ligga framstoppad över bordet, dragande väldiga tinnerstockar, så som blott en skräck-poliskonstapel är maktig. Ett lyckligt leende vittar över hans feta drag.

—Ja, här kan vi ju dra iväg ned

Barndomsminnen.

Av Albert Engström.

Det ligger mot vinter och morgnarna är frostiga. Nysa var jag när i Småland, i min hembygd, och där hade fallit snö redan i oktober. Men den ligger ju också uppe i högländet, där man är närmare molnen.

Från mig till såg jag en glimt av min barndoms värld, och med en blev hjärnan tung av minnen. Till största delen är den krusad av glädnerna på de stora stränder, och i botten på ett stille, sägare folk, och naturligtvis har jag underkänt detta sk-förhållande, medan jag var tillräckligt ung för att tro. Ett långt hälsostreck, ett dränkare och tre mörkare var räckte icke till botten. För att vara på den skräda sidan och förbereda på alla möjligheter, hade jag med mina tre kamrater lärt smeden göra i ordning en stor krog, och på den satte vi en fläskbit. Ett ordentligt stänk hade vi också, en väldig källarmyckel. Vi satte andlöst vinstande i öken andade napp av nicken eller andra vidunder, som befolkade djupet. Men slutligen tröttnade vi och drogo upp. Fläskbiten var försvunnen. Det var högt myskigt. Alltså funnos djur därnere, och vi föresatte oss att fiska mera systematiskt och med bättre doningar. Men till dessa behövdes pengar. Vi behövde det bästa snöre, som fanns i Eksjö. Mycket kunde vi behöva ungefär. Ett snöre av en mils längd borde var lagom, men detta var nor-dyrt. Och hur skaffa pengar? Vår sammanlagda kassa var bara 30 öre. Det är tungt att vara fattig. Men vi skulle spara och försöka. Tänk om vi skulle upp näcken själv! Vi skulle försevä honom i ett tält på Eksjö marknad och ta en hel riksdaler i in-trädesavgift. Vi skulle bli rika, kar-larna och se omkring på alla markna-rar med näcken, till ingatornas märk-nad och Brostegen och Vetsanda. Och så skulle vi köpa alla tre herrgårdar i läcken och äta körsbär tills vi inte orkade mera — och detta i våra egna trädgårdar, där vi slapp vara rädd för stryk, om man klättrade upp i ett träd.

Ty vi hade blivit överkrassa till-sammans i toppen på det största till-sammans som fanns på Östaby. Hur vi kommo med mindes ingen av oss, men vi förlorades långt in i skogen av stat-drängen, som kom efter oss med en stor uppsjälgen falknål och svor på att han skulle gålla oss — drängarna van-liga hot om ampopkor på den tiden. Men han hade storsvölvar på och vi voro barfota. Föräldrarna voro på väg söder. Där rästen hade vi bunnit äta oss nästan mätta, så att ingen skada var egentligen skedd.

Mina tre kamrater hette August, Kalle och Emil. De gingo i Eksjö lägre allmänna läroverk i tredje klas-sen. Jag läste hemma för informator och skulle upp i fjärde nästa år. Jag var yngst. August far var bonde och bodde vid sjön just där en av Emåns biflöder flyter ut, en liten bäck visser-ligen, men nog kraftigt att nedanför o-slett driva ett kvarnhjul av blygsam-hela karens tillbehör, om vi vilja. Men kom och låt oss så oss ned i den vålsnigade oasen därnere, soffan är förstat.

Genplock kastas helt fräckt på bor-det, skorna dragas av, en rock till puta och en annan till täcke.

Om en stund är en hel tro i färd med att störa lugnet på polisstationen. Konstapel är kontrabas.

Klockan sex på morgonen vakna vä-ra kandidater. En tem, sex konstapel betrakta dem på ett närgånget sätt. Men har lovat er att ligga kvar! Svaret på frågan blev nog en så värd upplysande. — Ingen har för-judat det!

Kommissionären kommer om en stund, så jag vill råda herrarna att göra sig i ordning. Förresten är ett kaffé öppet vid den här tiden strax om hörnet. Ni kan få tvålita er i ar-restens toalet.

Ynglingarna vilja gärna sova vidare, men dels har det kommit en oretvlig kläda över hela kroppen, dels känna de sig generade av att betraktas av så många granskande ögon, och så var det ju den där kommissionären. —Man har således alla skäl att bryta upp. Och så var det ju ett väldigt häggligt tid. Lätt kaffe skulle smaka gott efter allt tvärdernad och far-lighet.

Staten: "De våra" sitta på ovan bemälda kaffé. Då och då kila de sig litet varstades.

—Hör du, du du! Vi voro nog inte de enda levande varslarna i den för-dömda inventionssoffan.

—Ett bad kare du, skulle nog av-hjälpa allt. Och så nya kläder. Man blir stöcker efter sådana här händel-ser. Men du, inte tror du, det är var-jen student beskärt att redn första natten av sina visse här i staden på omhändertagande på polisstationen.

Och det var ju alltid en tröst i be-drovelsen.

En dimensioner, men nog stort för oss att sprinka som skottar i. Om man icke drog på för mycket vatten. Det var en farlig lek men full av levande spänning.

Kalles far var soldat vid Kalmar re-gemente och Emil var son av en änka, som bodde en halvmil från sjön i en av de fattigaste men snygga-läckstuga, jag sett.

August var den mest företagsamme av oss, när det gällde rackartyg. Han var nästan halvven och förfärligt stark. Hans näsa var mycket stor och vacker böjd. Detta var en slak-drag, men ganska bekvämt i slags-mål. Rön var aldrig riktigt hel så länge jag kan minnas henne.

Emellertid gick sommaren under arbete för mig och gemensamma nö-jen för oss alla fyra. Vi metade all-borror och höllo dagliga överkras-ningar om sättet att skaffa pengar till en tillräckligt lång lina att måla djupet i sjön med. Vi hade också va-rit lättsinniga, ty allt det vi sparat hos de gått åt på ingatorna marknad. Nu kom eftertankens "kranka" blickar med ruelle och ömsedliga besök-ningar för övergårdigt levnadsbehov till marknaden. Men där hade funnits för många lokaler för oss — en cir-kus och en neger som kunde vända ut och in på ögonen och vråla av hun-ger efter bondkött.

Ingenting hade vi att onasätta i pen-gar. Ingen av oss ägde en klocka, men jag hade en snusdos av silver, en vacker oval pläs, som tillhört min morfar. Det vill säga, den var icke riktigt min, men min mor hade lovat att jag en gång skulle få ära den. Jag fick stundom låna den att ha pop-parnejlikor i om söndagsarna, men den måste alltid återställas innan jag gick till skola. Kring den dosan rörde sig mina kamraters tankar, ty den var förgyllt inuti och måste således vara övrigt dyrbart och den v r ju egentligen min, fast — ja, detta med dosan var ett verkligt problem för ett pojksamvete, tills problemet löstes på följande sätt.

Augusts syster skulle gifta sig och det skulle bli storbröllop i gården. Jag var också bjuden, ty det skulle komma en massa ungdomar som jag kände, bondpojkar från halva socknen, och det skulle dansas på lögen.

Alla dessa pojkar snusade eller tuggade snus, och jag ville icke gå till ett elmsamt åttioje bland dem utan dosan. Utan att fråga min mor tog jag dosan, gick till handelsboden och fick dyr-gripen fylld med snus för en tvåring. Jag var en man, en bjässe, med en mans verkligen och viktiga attribut i fickan. Jag gick på bröllopet.

Jag var 12 år gammal, en långkrang-lig pojke som väl kunde ha varit 15. Denna min längd var det väl som å-stadkom att jag blev bjuden på kaffe-kask för första gången i mitt liv. Den ländes underlig i smaken och man blev så märkvärdigt livad. Man ville bara skratta och dansa och göra höjd-brott, brottas och nojsa.

Efter visse, medan de fullvuxna åttio middag, gingo vi pojkar ut på to-rogen. Där fanns en gunga gjord av ett par oxtimmer, och den var fastgjord i en takhjul och mycket lång. Man lade en hösk i tömmen satte sig på och började gunga. När man fått tillräckligt fart och gungan låg nästan ho-risontalt framt, släppte man taget med armarna och låt sig slungas över lovgängen upp på höskullen. De äl-dsta pojkarne voro styra i denna far-liga övning och naturligtvis skulle jag också försöka. Kasken hade fjör-mig djärv, jag tog fart, susade genom luften och kom ned i det mjuka höet. Det gick utmärkt och jag fick stort anseende som cirkuartstist sedan jag upprepat flykten några gånger.

Och så småningom kom matbudet. Vi pojkar kastade oss över kvarlevor-na och gingo över bordet som Eryp-sens grabbar. Sen skulle det dansas och alla samledes på lögen. Pojkarne började bjuda varandra på snus och jag ville icke vara sämre. Men min fina dos, morfars vackra sil-verdos var borta!

Jag blev kall över hela kroppen.

Jag ville gråta, men jag var ju karl, visserligen utan dosan, men med en karls alla egenskaper för övrigt. Jag smet från bröllopfesten och rusade hem, berättade alltsammans för min mor och fick inga förebildelser, men effusad en lugn och allvarig befall-nings: Du har tagit dosan utn lov. Gå tillbaka och tag reda på dosan, där du tappat den!

Skansen och förtvivlad smög jag genom skogen tillbaka till bröllopfärd-den, vände mig till August och kände de min nöd.

—Där är du! Vi kunde ha slett dosan till slugen i stan, så hade vi haft lina den dumbom! Självt gör och själv låra. Men det är klart att du har tappat dosan på höskullen och lika gärna kan du försöka ta re-da på en knappall i Ekebergslagen. Dosan kommer i en komage i vinter, och där smälter hon.

Höskullen — ja naturligtvis hade

den varit ett byxfickan när jag susade mig upp i höet. Där måste jag söka. Men det var att ta reda på ett särskilt beskämt sandkorn i sjön.

På lögen dansades och skrattades, medan jag med förtvivlan i hjärtat trängde mig mellan paren för att slå på höskullen, som låg i sommarkvällsmynnets dunkel. Och en jag velat läsa en lykt, skulle man ha skrivit ut mig. För resten fanns inga ljus. Man hade ju inte stöpt än så här års.

Jag klättrade upp och kröp fram i det doftande höet. Jag hade icke krupit några åttor förrän jag kände något kallt och hårt under min höga hand. Där låg dosan.

Då först började jag gråta. Och när jag gråtit ut och torkat mitt ansikte randigt och smutsligt klättrade jag ned och bjöm på snus. Jag var karl med dosan igen.

Men att jag händes dosan, betrakta-de som ett stort under och alla ville snus ut den till och med gubarna.

—Jaha, Albert, sade de, den som har tar, så har han, då fjädringen för-efter ett sant ord.

Kven när jag kom hem, betraktades händelsen som ett underverk. Men jag fick icke berätta dosan förrän jag blev stundt. Den följde mig till Uppsala, så som min verkliga egen-dom, och jag äger den ännu, ett kär-minn på min morfar och en verklig "Bröllops bevisning ihugkommenhet."

Må en pengarna till löd! De blev höst och kamrater, skulle snart i skolan igen. Då inträffade något. Augusts föräldrar måste göra en resa på några dagar och vi pojkar behöv-skade situationen, terroriserade nej-den och levde kom herrar.

I sjön fanns mycket äl. August ha-de fått i uppdrag att se till att ingen under fädrens frånvaro (unvittlade äl-kisten som var inlöstad nedanför öret. Hösten är årens tid och insjö-blen blir då särskilt orolig. Under storm och oväder har man de bästa utsikterna att få äl. Och det blev en storm som varade ett par dagar, den värsta i mannaminne.

En morgon kom August med anden i hälsen störtande hem till mig.

—Bed far din, att du får följa med mig till Eksjö i morgon. Vi ska resa dit och sälja äl för tusen riksdaler. Nu springer jag och hämtar Kalle och Emil.

Och han försvann flämtande.

På kvällen träffades vi vid gården o August öppnade hördörr till åttan. Så mycket äl hade jag aldrig sett på en gång. Det var ett myller av stora och små slängande äl. Man såg icke kistans botten för äl.

Det är tordag i morgon och det kommer uppkoppare från långa håll. Vi tar hästen och dynadskor och las-sar på äl och far in till stan. Det här räcker till 10 hundra. Vi reser i dug-lingen så att vi är på torget i god tid.

Vi smulades långt före dagningen ty det var nog så bevärligt att rän-sa dynadskor och lreda det till bostad åt den stora fiskingsälen. Och låt var det inte heller att få äl. Älen, men efter ett par timmars svettigt arbete voro vi åttan färdiga.

Den nyköpta, eldiga unghästen spändes för med förnede ansträng-ningar, och det bar i jäg. Det var ingen landsväg utan en smal, stenig och backig väg. En mil hade vi att bära.

Må en vi hade icke kommit längre än till Härryd, då det hände. Ur diket raser sig Muffa-Lotta. Kärningen som språk ut som ett troll och talade ett språk som ingen begrep. Hön skrek något och viftade. Hon ville väl Åka. Unghästen skenode.

Inom ett par sekunder voro vi slungade av droppkitt. Hösten föresatte sig och ekipaget försvann vid en vägskär.

När vi känt efter att armar och ben voro i behål och August torkat blodet av näsan — ty den var alltså i vägen — började vi springa efter vår bortlurna erendom.

Det dröjde inte länge förrän vi hunno i fatt några äl, som vredo sig i väsenden. Vi fortsatte. Snart stötte vi på ännu mera äl som ormade sig fram i det morgondagliga gräset vid väkanterna.

Det blev allt mera äl och snart hitade vi ett hjul. Strax därpå ett annat och nu massor av äl som sökte sig fram i diket. Strax innan vi kommo till Härryd låg resten av åttan utom skacklarna och först vid Härryds funno vi hästen betande på dikekanterna. Han började braka, men August fick tag i tömmarna och vi enträddade återgå.

Vi samlade ihop så mycket äl vi kunde i en av de tomskär vi suttit på, men mycket fingo vi icke. Älarna hade sett sig till skogs. Bördan blev allt mer stegen tunga.

Vad är att säga mera? När Augusts far kom hem blev det en förfärlig uppgörelse med emellan, ty pojken var nästan lika stark som gubben. Vi tre andra medbrötallings andsgingo alla efterkrånglar.

Men ännu är sjödjupet outforskat och Nicken i frihet, vilket jag vid mögnare är funnit riktigt.

Det är alltid bäst som sker.

HOTEL OCH RESTAURANTER.

Alla svenskar mötas på

Stanley's Cafe

Winnipeg.

538—540 Main Street.

Den bäst kända restauranten i staden.

När jag stiet var hemma träffade jag August far, som nu är 96 år gammal. Modern dog för några år sedan vid omkring 90 års ålder. Jag påminde honom om vår ålresa.

—Ja, i va ena reds rackarlar! men August va la yarsl ända. Man har icke ha hatt mer styrka den gången ja ankär** på 'at än.

Av dessa fyra "rackarlar" är jag den ende kvarlevande. Frid över de andras minne!

Käseri och skämi

Från Agapetus.

Gödda, gott folk!

Den här valas minnaker å allt ena kända krabater i alla fall, å nu kan ja inte längre hålla tyst me va ja ha på hjärte min!

De va minnen så, att den därings röjmattisen badrat mej hells hösten, å ja tänkte då som så att ja inte kunde me mej to å ligga hem me å pikera å bli te ömk för attana ml. Jädrön dösgade ja to å rese to Winnipeg igen för å söke hot för mine, krämper — men två vale tocken rese!

Först å främst så satte tåge som ja rese på sej fast i e snödriva, å kallt va de som bara attan. Ja ska betta på att den där Sven Hedne inte fann de va å vagna ja satt i. Golvdrag va de monsen så att man hadde de svårt te å stå på beina. Å ja tredde be stämt, att C. P. R. hadde bestämt sej för å komme to Winnipeg me oss som fruset kött. Te råga på allt elände mååste ja ut å skotte snön från lokomotiv, å de jorde ja så rejält ändä, att ja numera å snödriva som C. P. R. s kaste snöplög. I alle fall kom ja et-

ter många om å men te Winnipeg.

"Bränd katt skyr het gröd" lärde ja mej från Luthers lilla katekes å väl "menandens sanningen i desamme be-slutte ja mej te å inte så te nogen köropraktor i år. Men va skulle ja göre? Jo, tänkte ja, på S. C. T. ha de no reda på va som å bra för röjmattism, å därme stega ja iväg te tid-ningskontore.

"Nå de kolla, Agapetus", skrek kassier Dahl så fort han fick tillhöra på näsan så han kunde se vem ja va. "Å va kan vi göra för dej i dag? sport-te han videre.

"Jo, se mässter Dahl, ge å som så, att ja ha förfallit ont å röjmattismen i-igen, å ja skulle gärne ville vete, om de finns nå medikamenter eller nå annan som kan hote elände."

"Jo, Hellenkvist Kurike, här vare tr", sa Dahl.

Men si den kända tog Dahl allt i en bakfört, för ja ha försjukt sturiko i tre hele måner, å snubbers allt vad de åttakom va att de bleo en valtrampad vör mellan stuga min å e uthus som ligger lite avdesen.

Ja, då vet ja inte nån annan på, än att du gå å tale me Hägglund", sa Dahl. Å så klev ja in te Hägglund.

Att Hägglund va glä te se mej igen, då kunda ja se på utskrekta "hans. "De va då allt bra att du kom", sa'n.

"För si de å flere som ha skreve te mej å frågt va som ha bleve ve Agapetus åter han skriver mera i tidningen, å nu mens du å här må du ge mej telfrålle te å bjå dej på med-då", sa'n.

"Jo, tack redaktörn, de ska i no få, men se ja velle gärna ble å me den här röjmattismen innan jag gå me på meddan, å ja skulle gärne ville vete va slags medikament redaktörn för-elår för tocke out", sa ja.

"Ja, min käre Agapetus", sa Hägg-lund, "sått medikament för röjmattism kan ja inte förordet, ty läkarvetenska-pen så fortfarande rälos inför deugn-pläga. Men min vän Rydberg här ha vare badrat å röjmattism han också, å nu påstår han sej vare boded, så du kunde ja fråga'n hur han har sej åt."

Å därme jorde han mej bekant me

"Lusa... pojkar. ** Ankar... äng-rar.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.

Agapetus enligt senaste tagna porträtt.